

get, der meget let kunde indtræde. Jeg skal kun beklage, at den ærede Ordfører saa meget har forandret sine Forestillinger om Kirkeministeren; thi det ligger kun et Par Aar tilbage, da hans Tale om Kirkeministeren lød paa en hel anden Maade. Uden at være ubeskedden, tør jeg ogsaa sige, at naar en saadan Forestilling er baseret gjennem en Række af Aar, burde den dog have noget Hold i sig. Jeg tør ogsaa paastaa, at de Skridt, som ere fætte, det, at jeg har søgt hurtigt og bestemt at fremme. Sagen, og at bringe den ind for Rigsdagen med Overvindelse af mange forffjelligartede Hindringer, ikke tyder paa, at jeg har forandret min Anskuelse i saa Henseende. Den ærede Ordfører kan jo imidlertid ligesuldt hengive sig til Haabet om at faa en Kultusminister efter sit Sind. — Jeg maa ogsaa sige et Par Ord til den ærede Folkethingsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Han talte egentlig saa mildt, blidt og venligt og saae Alt saa rosenrødt, idet han endog gik ud fra, at den ærede Ordfører og jeg i Grunden vare enige, samt at det ikke gjorde Noget, om vi kom ind paa Dyrehavsliden med denne Lov; han mente, at dette ikke havde videre at betyde. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa en Feiltagelse fra det ærede Medlems Side. Han sagde, at Ministeren vel havde udtalt, at han ikke kunde gaa ind paa Flertallets Forslag, men dette skulde man ikke tage saa nøie; man skulde blot holde fast paa, hvad man ansaa for rigtigt, saa gav han sig nok — det var Meningen —; thi han var i Grunden en medgyrdelig Mand, som gjerne søgte at komme til en Overenskomst. Jeg vil til en vis Grad gjerne tage imod denne Ros, thi som saadan betragter jeg den nævnte Utring, men derfor ønsker jeg ogsaa at finde den samme Stemning hos dem, jeg har med at gjøre, thi det er klart, at det kun er under Forudsætning af, at man ogsaa paa den anden Side viser den samme Egenskab, at man kan være berettiget til en saadan Udtalelse; ellers vilde det være grumme underfundigt at betragte det som en Ros, som man selv vil fritage sig for. Jeg siger, at man til en vis Grad maa gaa ind paa at modificere sine Anskuelser,

men jeg tror ogsaa, at jeg i Almindelighed og navnlig i denne Sag og ligeoverfor Udvalget har lagt dette for Dagen i en ualmindelig Grad. Derimod maa jeg ligesaa bestemt fastholde, at der er Noget, hvorefter baade jeg og enhver Minister bestemt maa sige, at derpaa kan og vil han ikke gaa ind. Naar det er hans Overbevisning, at han ikke kan det, have Rigsdagens Medlemmer Krav paa, at Ministeren træder frem paa denne Maade, og ligesaa lidt som Rigsdagens Medlemmer skulle være tilstede for at sige Ja og Amen til Alt, hvad en Minister kommer med, ligesaa lidt skal Ministeren være tilstede for at sige Ja til Alt, hvad en Majoritet i Rigsdagen kan falde paa; i saa Henseende er der en Reciprocitet tilstede. Jeg tror nu at være gaaet meget vidt ind paa Flertallets Duffer, men her er et Punkt, hvor jeg efter min hele Opfattelse af Situationen og efter, hvad jeg har udviklet, ikke kan gaa videre. Spørger jeg nu, hvad Birkning dette skal have, siger det ærede Medlem til mig, at jeg ikke maa mene, at man af Kjærlighed til mig skulde forlade sin egen Anskuelse og gaa over til mig, men dette er ogsaa meget langt fra min Forestilling. Jeg er bleven gammel nok og kjendt nok i Folkethinget til at have tabt al Tro paa erotiske Følelser. Det er ganske andre Følelser, der nu gjøre sig gjældende. Maaflø vi i vor Ungdomstid havde erotiske Følelser — jeg synes idetmindste at have Grindringer derom — men den Tid ligger langt tilbage, og det er slet ikke det, der nu kommer frem. Nei, det er derimod mere en jevn prosaisk Betragtning, som dog ogsaa hører med, om jeg saa maa sige, til vore Ungdomserindringer, og som jeg nylig har havt Leilighed til at faa opstrevet her gjennem et andet gammelt Medlem heri Salen, nemlig det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) — jeg citerer ham atter —, der saa bestemt har bevareret denne Følelse og har givet den Udtryk i den gode gamle Sandhed, han forleden udtalte, at han nu var bleven gammel nok til at erkjende den fulde Gylldighed af den Sætning, at man hellere skulde søge at opnaa Noget, om det end ikke var Meget, end spænde Buen saa høit, for at faa endnu mere, som man dog